

[Niels Frederiksen.]

fra Afleveringspligten, maatte have de pengelige Forhold i Orden paa en saadan Maade, at man ikke kastede Landets Mønt ud i en vild Spekulation, som til syvende og sidst vilde være til ubodelig Skade for det Erhverv, man, naar alt kommer til alt, gerne vil give den stærkest mulige Stilling.

Hvis man ikke af Hensyn til de for dansk Erhvervsliv vigtige og betydningsfulde Forhandlinger, der forestaar, med Aarvaagenhed følger Begivenhederne derude og bestreber sig for at opnaa den bedst mulige Stilling for os, forsømmer Regeringen en meget vigtig Pligt. Heri ligger Begrundelsen for, at den høje Regering nu fremsætter et Forslag, der gaar ud paa, at der gives Mulighed for, at vi ogsaa efter 1. November kan have Haand i Hanke med vor Handelsomsætning, for at vi paa alle de Omraader, jeg har nævnt, kan slippe saa lempeligt som muligt gennem de Vanskeligheder, der taarner sig op for os.

Til Slut vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om den Skæbne, dette Forslag kan vente. De to Oppositionsførere har været meget afvisende i deres Holdning og i deres Karakteristik af det foreliggende Lovforslag. Man har forgæves lyttet efter, om Oppositionspartiernes Ordførere fremsatte Forslag til en Ordning, der havde politisk Gennemførlighed for sig.

Jeg lyttede opmærksomt til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Tale for at høre, hvad han som den fremragende Oppositionsfører, han er, mente, der skulde ske, hvis Lovforslaget ikke kunde gennemføres, men vi kom ud i det uden Lov støttede Omsætningsforhold med Omverdenen, men jeg lyttede forgæves. Det ærede Medlem fremførte intet, der kunde give blot en Antydning af politisk Mulighed for Gennemførelsen af en Ordning, der skaber nogenlunde trygge Vilkaar for Landet efter 1. November. Det ærede Medlem brugte mange Ord og stærke Udtryk i sin Kritik af det foreliggende Lovforslag. Det er i øvrigt ogsaa det ærede Medlems Styrke. Hans Svaghed som Politiker viser sig altid, naar han skal foreslaa noget, der er bedre.

Men dernæst lyttede jeg ogsaa efter, hvad det konservative Folkepartis Ordfører antydede som den Vej, hans Parti vilde gaa, hvis det foreliggende Forslag ikke kunde gennemføres, og jeg kom til det Resultat, at den Vej, de to Partiers Førere vil gaa, er hver sin Vej. Den ene vil ingenting, og den anden vil det, som den ene ikke vil. Den ene vil ingenting, kun kritisere det, der foreligger, og den anden politiske Oppositionsfører vil

Toldvejen til Begrænsning af Landets Import til Underbygning af bedre Beskæftigelsesforhold og til Bedring af de økonomiske Tilstande i Landet.

Og dér har jeg rigtignok den Opfattelse, at den Vej vil Partiet Venstre og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ikke. I hvert Fald forekommer det mig, at efter det, der gik forud, har man Lov til at gaa ud fra, at hvis de to Partiers Førere skulde ordne Forholdene, blev de overordentlig svagt stillet med Hensyn til de Midler og Veje, som vi i dansk Politik skulde følge. Og naar man saa tager i Betragtning, at de to Oppositionspartier gik i Listeforbund og Samarbejde med Landbrugernes Sammenslutning, bliver Forvirringen efter min Mening endnu større.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kæmper med al den Energi og Lidenskab, som han behersker, for at overbevise Befolkningen om, at han ønsker, at vi skal have en høj og hæderlig Kroneværdi i Danmark, at han under ingen Forhold og paa intet Omraade vil gaa med til at værdiforringe den Mønt, vi har. Men derfor kan han saa udmærket godt gaa i Listeforbund med en politisk Bevægelse, hvis aabenbart eneste Bestræbelse i Øjeblikket er at ødelægge den Kroneværdi, vi har, ja, som gaar saa vidt at henvende sig til samtlige Andelsorganisationer i Danmark for at skabe en Situation, hvor den danske Mønt spekuleres ned til det mindst mulige!

Jeg for mit Vedkommende tilstaar, at naar jeg undersøger, hvilken Politik man i Øjeblikket har Mulighed for at føre her i Danmark, da forekommer det mig, at den største Mulighed ligger i, at man følger det af den høje Regering fremsatte Forslag, gaar ind i en Forhandling angaaende den Linie, dette Forslag angiver. Om Enkeltheder er den højtærede Handelsminister sikkert villig til at forhandle, men Linien i Lovforslaget kan ikke rokkes, og det er den, at vi ikke den 1. November giver fuld Frihed paa dette Omraade, men vedblivende vil have Haand i Hanke med vor Vareomsætning med Omverdenen; vi vil stadig have Haand i Hanke med, hvilken Kroneværdi vi bør have i Danmark, baade med Hensyn til ydre og indre Forhold, og til syvende og sidst vil vi ikke tage Ansvar for at føre Landet ud i en Tilstand, hvor vi kommer til at staa svagt med Hensyn til disse for Landet saa vigtige Forhold, hvad der let kunde ske, hvis vi ingen Foranstaltninger havde truffet.

Jeg har erfaret, at der er store Kredse i Befolkningen, som nærer den Bekymring, at